

Det er sant det som vi pratet om på kontoret i dag tidlig; politiet må bli bedre til å si ifra når det er noe eller noen som bekymrer oss. Samme diskusjon har vi hatt tidligere, og samtlige er like engasjert, men der stopper det. Og nå skjedde det altså på nytt; en psykisk syk person har gått til angrep på uskyldige mennesker, drept, skadet, såret og traumatisert flere.

Hvor mange flere unnskyldningsbrev skal vi skrive? Er det slik at det er blitt som i den private byggebransjen, at det er bedre å be om tilgivelse enn tillatelse? Hvem har ikke tenkt sitt om aktuelle kjenninger da drapene på Wilds Minne skole skjedde, eller da vi leste at det var ei 15 år gammel jente, som er kjenning av politiet, som var pågrepet etter knivstikkingen på Sørlandssenteret?

Denne jenta har over 50 loggføringer når en søker på henne i PO, og det er bare fra 04.01.17 og frem til i dag 27.07.17. I Strasak har hun 34 treff, hvor 1 treff er som vitne, 6 treff er som fornærmede eller savnet, og 27 som mistenkt eller siktet. Sakene hvor hun er mistenkt/siktet handler stort sett om skadeverk på eller i bygning, men også om trusler, hensynsløs atferd, vold mot offentlig tjenestemann, og nå; drap og drapsforsøk.

Dette har bekymret oss, men tydeligvis ikke nok. De fleste av oss er enige i at hun trenger hjelp, men hva slags hjelp? Burde hun få lov til å gå ute alene, eller ha slike rammer rundt seg hvor det er mulighet for å rømme gjentatte ganger? Hvem burde bestemme dette? Hva har skjedd når det tar 1,5 time før institusjonen melder ifra at hun er savnet? Hadde det gjort noen forskjell hvis politiet hadde visst det øyeblikkelig?

Mange vil sikkert si at psykisk helse nettopp er helse sitt ansvar, men faller det ikke på oss alle som vet å ta ansvar?

Jeg bare spør jeg. For jeg kjenner at spørsmålene bør stilles, og jeg vet at flere stiller seg de samme spørsmålene. Jeg vil stille spørsmålstegn ved institusjonene og deres ansvar, holdninger og forpliktelser. Jeg vil stille spørsmålstegn ved politiets, helsevesenets og barnevernets muligheter og kompetanse i møte ved psykisk syke, og da spesielt unge, psykisk syke. Kan politiet i bedre grad stille krav til de andre instansene, ikke bare på overordnet plan men også i den daglige tjenesten? Det bør stille spørsmål om lovverket vårt, og det bør stilles spørsmål om i hvor stor grad disse temaene handler om penger.

Jeg vil også nevne at en konsekvens for lovbrudd utført av psykisk syke er tvungen psykisk helsevern. Men burde han som knivstakk en i ryggen [redacted] men heldigvis traff en PC, få lov til å gå alene ute i [redacted]? Burde han som stakk to av våre kolleger få lov til å jogge alene i [redacted] eller kjøpe seg en is alene i [redacted] denne sommeren? Er det dette tvungen psykisk helsevern i virkeligheten er? Hvem skal vi beskytte: samfunnet og flertallet av mennesker som aldri begår lovbrudd, eller skal vi beskytte de som begår grove lovbrudd mot oss? Mot våre nærmeste, mot våre kolleger, venner, naboer og bekjente.

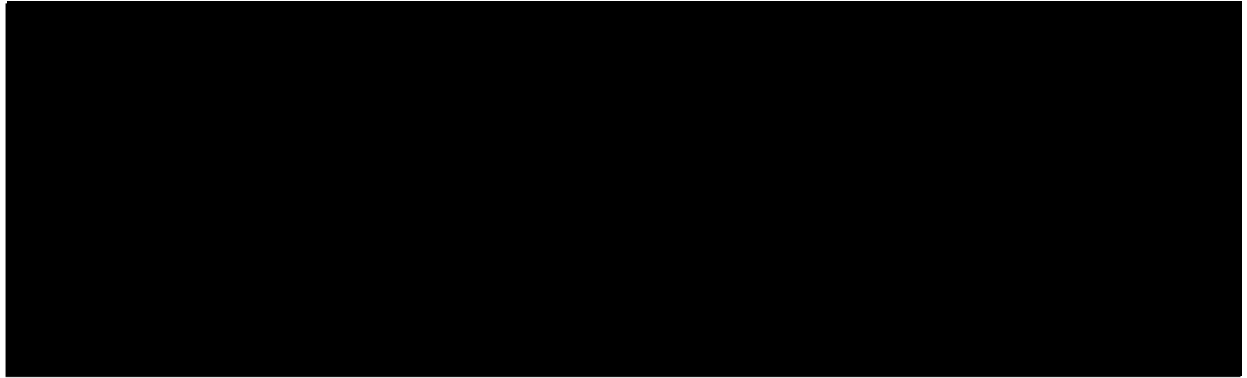
Hovedoppgaven vår er å forebygge. Hva med da å forebygge at slike hendelser skjer? For i en viss grad er det mulig, det er jeg overbevist om. Men det er en moralsk og etisk konfliktfull diskusjon, men den bør tas.

I mellomtiden kan vi i politiet lese om at [redacted]

[redacted] Vi kan hente våre barn, våre kjære, og holde oss hjemme. Jeg gjentar: hva med alle de andre som ikke jobber i politiet? Det gir meg avsmak i munnen å tenke på.

Takk til mine kolleger som tar opp disse temaene, og oppfordrer til diskusjon.

Jeg vil samtidig anbefale å lese refleksjonene til jenta, som tidligere truet med å ta sitt eget liv, og nå har tatt ett, muligens to, andre liv.

Politibetjent

